

[Fuglsang.]

er en stærk, og jeg har en mistanke om også bevidst, uklarhed med hensyn til planernes virkelige indhold, rækkevidde og praktiske gennemførelse; og at der intet er sket i det forløbne år, fremgår også tilstrækkelig klart af de to højtærede ministers redegørelser.

Man søger stadig at retfærdiggøre såvel fællesmarkeds- som frihandelsplanerne som en ideel stræben efter at danne en slags Europas forenede stater og som et nødvendigt middel til at skabe en økonomisk stærk modvægt mod de to giganter USA og Sovjetunionen. I virkeligheden er der ingen tvivl om, at der blandt disse økonomiske planer ligger andre politiske og militære planer, bl. a. den at danne så at sige en økonomisk basis for NATO. Men følgerne af de hidtidige bestræbelser — og det er typisk for stillingen i det ellers tilsyneladende så enige vesten — viser, at bag de mange indviklede, tågede, ofte dobbelttydige detaljer og formuleringer skjuler der sig en bitter økonomisk kamp, som er stærkere end alle efterkrigsårenes mange højtidelige taler, forsikringer og traktater. Når man betragter de to store planer, der drøftes i dag, vidner de i virkeligheden ikke om enhed i den vestlige verden, men virker i praksis tværtimod som en opdeling af Vesteuropa.

Det er kendt, at netop Vesttyskland, England og Frankrig udgør så at sige det førende vesteuropæiske triumvirat i NATO, og dog er til dato alle forsøg på at skabe et virkeligt økonomisk samarbejde mellem dem strandet. Jeg behøver blot at minde om det voldsomme brud, som sidst i 1958 fandt sted mellem Frankrig og Maudling i England. Dette brud fulgtes i engelske blade op med trusler om modforholdsregler, om handelskrig, om dannelsen af en ny modblok netop mod de atlantiske allierede, i et sprog, som disse blade ellers kun bruger over for de socialistiske dele af verden. Man kan så sige, at disse engelske trusler ikke har været helt uden resultat. Det er klart, at de må have en vis betydning for Vesttyskland, af hvis hele eksport de 38 pct. falder på de OEEC-lande, som ligger uden for fællesmarkedet.

Der er et andet bemærkelsesværdigt træk i hele denne diskussion, ikke mindst i

vort land, som jeg synes det er værd at lægge mærke til, nemlig visse kredses åbne beredvillighed til at opgive national suverænitæt og nationale principper som forældede begreber og i stedet for underkaste sig andres overstatlige myndighed. Det er måske også betegnende, at det i temmelig høj grad drejer sig om de samme kredse, der ellers hyklerisk takker højere ånder for, at de ikke som os kommunister dirigeres af andres interesser.

Vor stilling er den, at vi ikke afviser internationalt økonomisk samarbejde, tværtimod. Vi er for det bredest mulige samarbejde til alle sider, men det skal være økonomiske forbindelser, som hviler på det gode, gamle princip lige for lige, d. v. s. et samarbejde på lige fod, byggende på begge parter gensidige interesser. Netop derfor er vi modstandere af, at vi underordner os en afgrænset, isoleret blok, oven i købet sådan, at vi geografisk kommer til at ligge i en af dens udmarker, sådan som det vil blive tilfældet i såvel fællesmarkedet som frihandelsområdet.

Af de to her nævnte områder er det som bekendt fællesmarkedet, som er længst fremme, idet dets grundlag, Romtraktaten, som bekendt — karakteristisk nok sammen med atomsamarbejdsorganisationen Euratom — blev undertegnet den 25. marts 1957, trådte i kraft den 1. januar 1958 og praktisk begynder at virke i år. De vigtigste bestemmelser er også bekendt, nemlig en toldunion mellem Tyskland, Frankrig, Italien, Holland, Belgien og Luxembourg, en aftale, hvorefter toldmæssige og handelsmæssige restriktioner skal være afskaffet i løbet af 12-15 år, og som samtidig vil blive afgrænset ved højere toldmure udadtil.

Som bekendt går fællesmarkedets perspektiver imidlertid videre end blot til en toldunion, nemlig til dannelsen af en økonomisk union med fri bevægelighed for kapital og arbejdskraft, med fælles investeringsbank og harmoniseret social lovgivning og, hvad der ikke mindst er betænkeligt for et lille land som vort, udpræget overstatlige organer og myndigheder. Størst betydning har betegnende nok det af regeringerne udpegede ministerråd og især Europakommissionen, som har meget store beføjelser både med hensyn til fortolkning af traktaten og til at træffe beslutninger, hvorimod